

Miralls de fira (I)

written by Pere Grau i Rovira | 3 de juny de 2021

No és cap novetat que membres de la cúpula d'ERC en articles a diversos mitjans es dediquin a desprestigiar tant com poden generalment tot el que fa Junts, i especialment Carles Puigdemont, començant ja pel caràcter del partit, del qual en callen la transversalitat i segueixen qualificant-lo (falsament i haurien de saber-ho) d'una eina "postconvergent" al servei d'un Puigdemont que vol perpetuar el seu paper de messies de l'independentisme. I això –no puc evitar-ho–, sempre em recorda els miralls de fira còncaus o convexos que donen una imatge grotescament deformada de qui s'hi mira.

Al meu modest parer, però, després de la formació del nou govern el més lògic seria que aquests senyors canviessin de tàctica i que almenys esmorteïssin el foc que no han parat d'atjar, precisament per facilitar més la feina de Pere Aragonès, que ja serà prou difícil sense aquests destorbs provinents del propi partit.

Per això m'ha causat molta estranyesa llegir fa pocs dies al *Nacional.cat* l'article de Sergi Sol [El president legítim](#) que segueix en la línia de rebentada a la qual ens té acostumats. Qui em fa l'honor de llegir els meus articles sap (cansa repetir-ho, però quan cal, cal) que mai he qualificat els dirigents d'ERC, i especialment en Junqueras, amb qualificatius fora de lloc i que sempre he expressat la meva creença que anaven de bona fe, encara que s'equivoquessin en algun dels plantejaments essencials. I per això crec no extralimitar-me si aquí (i en un parell d'articles que seguiran a aquest) critico alguns punts on crec que l'article citat en particular i molts arguments d'ERC en general, desvirtuen una mica massa la realitat, almenys com em permeto de veure-la jo. I no esgotaré el tema ni de lluny, perquè es tracta de fer un parell d'articles i no el llibre prou gruixut que caldria.

El Sr. Sol destaca que Aragonès s'ha guanyat la investidura superant a Puigdemont. I diu: "La derrota electoral de Puigdemont, la seva primera derrota sense pal·liatius, es va produir just davant Aragonès, un candidat que ni tenia la seva popularitat ni la seva aura i que tot i així es va imposar per un marge de més de 30.000 vots". No seré jo qui ara vulgui menystenir la figura del nou president a qui he desitjat en un article anterior tot l'èxit possible. Però el principal motiu d'aquesta "derrota sense pal·liatius" (un qualificatiu que una victòria tan ajustada no justifica gaire) tothom sap que ha estat la manca de visió i les vanitats personals dels grups que van restar vots a Junts, uns vots que es van perdre sense cap utilitat per ningú. Deixar clar això crec que és de justícia i no té res a veure amb voler soscar ara la figura d'Aragonès, cosa que seria d'una imbecilitat que he procurat sempre d'evitar.

Després torna a repetir el conte de la vora del foc, inventat pels eterns detractors de Puigdemont i desmentit per aquest fa ben poc: la pretensió de tutelar la presidència d'Aragonès. És tenir una idea ben pobre de la intel·ligència de Carles Puigdemont atribuir-li una intenció així. Que la relació d'ell amb Aragonès, lògicament no serà la mateixa que tenia amb Quim Torra, és evident. Però que la relació entre la Generalitat i el Consell per la República (amb Puigdemont o sense ell) ha de ser de col·laboració i de respecte mutu, crec que hauria de ser comprensible fins per al més repatani. No són dos camps antagònics sinó complementaris. Aquí les velles rancúnies i les gelosies partidistes cal deixar-les, per bé de tots, al lloc que es mereixen: el cubell de les escombraries.

I, si us plau, no juguem amb el concepte "president legítim". El binomi "president legítim" i "president efectiu" va ser una manera de definir la situació anòmala del país. Al president legítim ningú li treia la seva efectivitat en el seu àmbit internacional, i al president efectiu ningú no li treia la seva legitimitat d'haver estat confirmat en el càrrec pel

nostre Parlament.

Per això no té cap sentit voler defensar la legitimitat d'Aragonès, negant-li a Puigdemont la seva, dient que "és tant com pretendre que l'emanat de les urnes no ho és". Això no ho pretén ningú. Però per molt que desagradi (feliç no ho fa a cap català) les barbaritats que ha comès l'Estat espanyol a Catalunya ha portat a una situació semblant a la d'alguns partits amb doble presidència, com passa a Alemanya amb els socialistes i amb els verds. I de la mateixa manera que aquests partits es paralitzarien si els dos presidents no anessin d'acord, també en el nostre cas una pugna de susceptibilitats no seria bona per a ningú. Es tracta de què cadascun d'ells faci la feina que l'altre no pot fer. Sense "tuteles" imaginàries i amb la lleialtat que Puigdemont ja ha promès a Aragonès.

I dir que "seguir amb el nomenclàtor de president legítim (...) tampoc ajuda a fer del Consell per la República un organisme transversal (...). La funcionalitat i transversalitat del Consell per la República també depèn de la seva capacitat de projectar-se com un organisme plural" és altra vegada –recordant tots els antecedents– una imatge de mirall de fira. Perquè com deia Lluís Llach a *Vilaweb* fa unes tres setmanes: "El Consell és allò que els partits i les entitats han volgut que sigui (...), qui hi vulgui ser o hi vulgui ser poc, té tot el dret de fer-ho, però passa el temps i ens diuen que hi ha gent poc representada. Home!, hi ha gent poc representada perquè quan us han ofert deu i vint vegades d'entrar-hi, dieu que no..."

No tinc res a dir contra el que diu el Sr. Sol, que Aragonès "exhibeix rigor i criteri. Augura solvència en la Presidència". Només puc dir: que així sigui per bé de tots. Però llavors ve la part de mirall de fira: "...i un imprescindible tocar de peus a terra que contrasta amb fer volar coloms i l'escàs sentit institucional". Per tots els déus de l'Olimp! Qui és que fa volar coloms volent sacrificar

dos anys a un diàleg imaginari que no és altra cosa que un monòleg davant d'un mur de les lamentacions? Què és altra cosa que fer volar coloms esperar res de gent que diu i repeteix que només parlarà d'allò que vulgui ella si és que alguna vegada "concedeixen la gràcia" d'asseure's a la taula per alguna cosa més que per a assegurar una investidura o uns pressupostos? Què és sinó fer volar coloms esperar res de gent que diu clar que no fer el que volen ells només porta a la presó?

Si realment Pere Aragonès és un home que sap tocar de peus a terra, tard o d'hora haurà d'emancipar-se de la tutela dels "grans" del partit. A tot estirar, quan hagi de reconèixer que les negociacions amb Espanya no porten enlloc, i això està ja cantat des d'ara. I sobre "l'escàs sentit institucional" (i no només sobre això...) ja en parlarem la pròxima vegada.